

သွေးစစ်

ရောင်နီသက်မွေ့

အခန်း(၁)

"သား မောင်ဦးရေ"

"ဗျာ"

အိမ်ရှေ့မှာ စာကျက်နေတုန်း အန်တီပြီးရဲ့ အသံကြောင့် စာထဲ စိတ်
ရောက်နေပေမဲ့ ကျွန်တော်ခေါင်းမော့ ကြည့်လိုက်မိတယ်။

"ဟိုမှ၊ အန်တီ ထားခဲ့ပြီ သားလုပ်လိုက်အုံးနော် အန်တီအခု
ဈေးသွားအုံးမယ် ရေနွေးအိုးပါ တည်ထားခဲ့တယ်နော်"

"ဟုတ် အန်တီ ဘယ်နှစ်ကောင်တုံး"

"အားလုံးပေါင်း ငါးကောင်နော်သား အန်တီသွားပြီ"

ဈေးခြင်းကိုကိုင်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ် အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားတဲ့
အန်တီပြီးကို ကြည့်လိုက်ရင်း နောက်ဖေး မီးဖိုထားရာ ကုန်းထဲက
အော်သံတချို့ကို ကြားလိုက်ရတယ်။ ဖတ်လက်စ သမိုင်းစာအုပ်က ရလှ
လှ စာတစ်ပုဒ်ကို အာရုံပြန် စိုက်ကာ အော်ကျက်လိုက်ပြီး မကြာခင် အ
လွတ်ပြန်အော်ရင်း စာအုပ်ကိုပိတ်လို့ နောက်ဖေးကုန်းထဲကို ဆင်းလာ
လိုက်တော့တယ်။ ဒီအလုပ်က ကျွန်တော် နေ့တိုင်းလုပ်ရတဲ့ အလုပ်ပါ။
ဒီအလုပ်ကြောင့် ထမင်းစားရင် ဟင်းကောင်းနဲ့ ကြိုက်တဲ့ ဟင်းကို စားရ
သလို မုန့်ဖိုးလည်း ပိုရပါတယ်။ ကိုးတန်းကျောင်းသားဖြစ်တဲ့ ကျွန်
တော့်အတွက် မုန့်ဖိုး ပိုက်ဆံများများ လိုတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ လက်ဘ

က်ရည်ဆိုင် ထိုင်တတ်နေသလို ဆေးလိပ်ကွမ်းပါ ခိုးစား တတ်နေကြ
တာကြောင့် တော်ရုံမုန့်ဖိုးနဲ့ မလောက်ငှချင်။ ကျွန်တော်က ကံကောင်းတ
ယ် ပြောရမယ်။ အဖွားမွေးတဲ့ မွေးချင်း မောင်နှမတွေထဲမှာ ကျွန်တော့်
အမေက အကြီးဆုံး။ အဲဒါကြောင့် အမေကမွေးတဲ့ သားအကြီးဆုံး ကျွန်
တော်က အဖွားရဲ့ မြေးဦး ကျန်တဲ့ ဦးလေးအဒေါ်တွေရဲ့ အဦးဆုံးတူပေါ့။
အဖွားရယ် ဦးလေး တစ်ယောက်ရယ် အဒေါ်တစ်ယောက်ရယ် အမေရ
ယ် အတူနေတဲ့ ဒီအိမ်မှာ အရင်ဆုံးကလေးပေါက်စန အဖြစ် ရောက်ရှိ
လာတဲ့ ကျွန်တော့်ကို အားလုံးက ဝိုင်းချစ်ကြတာတော့ မဆန်းဘူးပေါ့။
အဲဒါကြောင့် ကျောင်းသွားရင် သူတို့ အားလုံးဆီက မုန့်ဖိုး ပတ်တောင်း
တတ်တာကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ မုန့်ဖိုး ဖောဖောသီသီ သုံးရတယ် ပြောရ
မယ်။ မကောင်းတာ တစ်ခုက အရွယ်လေး ရောက်လာတဲ့ ကျွန်တော် အိ
မ်ရဲ့ လက်တိုလက်တောင်း အလုပ် တွေဆို အကုန်လုံး လုပ်ရတာတော့
မကောင်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က လိမ္မာတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်လို့
ပြောမရပေမဲ့ လူကြီးတွေကို ခံမပြောတတ်။ ခိုင်းတာကို လုပ်ချင်ချင် မ
လုပ်ချင်ချင် ဘာမှ မပြောပဲ လုပ်တတ် ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်အိမ်
လုံးက ဈေးရောင်းစားတဲ့ ဈေးသည် မျိုးရိုးလို့ ပြောရမလား။ အဖွားက
မုန့်ဟင်းခါး ဆိုင်ဖွင့်တယ် အမေက မြန်မာမုန့်အစုံ လုပ်ရောင်းတယ်။
ဦးလေးအငယ်ဆုံးက ဆိုက္ကား နင်းတယ်။ ကျွန်တော် အဒေါ်အငယ် အန်
တီပြုံးကတော့ လမ်းထိပ်မှာ ဟင်းရောင်းတယ်။ ကျွန်တော့်အန်တီ ဟင်း
ရောင်းတဲ့ အလုပ်နဲ့ အတော် အကျိုးပေးတယ် ပြောရမယ်။ သူ့အခုဆို
ရွှေလေးဘာလေးနဲ့ နားလေးမှာ အရောင်လေးကို တောက်လို့ ။ အရင်
က ကျွန်တော် မုန့်ဖိုးတောင်းရင် တစ်ကျပ်နှစ်ကျပ်ကို ဖျစ်ဖျစ်မြည်နေ
အောင် မနည်းပေးတတ်တာ။ အခုဆို ငါးကျပ်တစ်ဆယ် ပေးတတ်နေပြီ
လေ။ ကျွန်တော်ကျောင်းသွားရင် မုန့်ဖိုးငါးကျပ်ဆို သုံးစမ်းပါလိမ့်။ လက်

ဘက် ရည်တစ်ခွက်မှ နှစ်ကျပ်ရှိတာ။ သူဈေးရောင်းကောင်းလေ ကျွန်
တော် အိတ်ကပ်စိုပြည်လေပဲ။ အမေပေးတဲ့ မုန့်ဖိုး အဘွားပေးတဲ့ မုန့်ဖိုး
တွေနဲ့ ပေါင်းလိုက်ရင် ကျွန်တော်က ကျောင်းမှာ သူဌေးသုံး သုံးလို့ ရ
တာပေါ့။ နောက်တစ်ခု ကျွန်တော့်ရဲ့ ငွေဝင်လမ်းတစ်ခုက ရှိနေသေးတ
ယ်။ အဲဒါက ဘဲမွေးရောင်းတာပဲ။ ဘဲမွေးကို ဈေးကောင်းပေး ဝယ်တတ်
တဲ့ ကုလားမကြီး တစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့သမီးနဲ့ ကျွန်တော်က
ကျောင်းနေဘက် ဖြစ်တာကြောင့်လည်း ရင်းနှီးတယ်။ ကျွန်တော်
တစ်ခါတစ်ခါ ဘဲမွေးသွားရောင်းရင် ဝယ်တဲ့ ကုလားမကြီးက ကျသင့်
ငွေထက် ပိုပေးတတ် သေးတယ်။ ကျွန်တော့် အတွက် သုံးစရာပိုက်ဆံ
အဆင်ပြေဆုံးအချိန်ပေါ့။
